



Arrest

nr. 200 035 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEJAEGER
Sint-Janstraat 185
8700 TIELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DEJAEGER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 december 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 december 2015 en dient op 14 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 14 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 16 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kosh Ghumbad, een gehucht van het dorp Nahre Shahi gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U bent 16 jaar oud en dus nog minderjarig. Uw vader werkte op het land en vervoerde de oogsten van andere landbouwers met zijn wagen naar de markt. U liep gedurende drie jaar school. U verliet Afghanistan vanwege uw problemen met de taliban. Drie dagen voor uw vertrek uit uw land van herkomst werd er 's nachts op de deur van uw ouderlijk huis geklopt. Toen uw vader de deur opende bleek het de taliban te zijn die hem twee brieven overhandigden. Toen u de volgende dag samen met uw vader naar de imam trok met deze brieven bleek de taliban u te bedreigen. Zij eisten dat u tot de groepering zou toetreden. Indien u niet aan deze eis zou voldoen dreigde de taliban u te doden. Omdat uw familie voor uw leven vreesde besloten zij u het land te doen verlaten. Verder verwijst u naar de veiligheidssituatie in uw land van herkomst en stelt u dat door de vele aanslagen schoolgaan onmogelijk is geworden. In de achtste of negende maand van 2015 verliet u Afghanistan. U reisde gedurende drie maanden via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Kroatië, Slowakije, Slovenië en Oostenrijk naar Duitsland. U diende geen asielaanvraag in deze landen in. Op 12 december 2015 kwam u op Belgisch grondgebied aan. Twee dagen later, op 14 december 2015, diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielaanvraag maakte u een scan van uw identiteitsdocument (taskara), een scan van de Italiaanse verblijfsdocumenten van uw oom en twee scans van dreigbrieven uitgaande van de taliban over. Na het gehoor legt uw voogd uw originele taskara neer en twee dreigbrieven uitgaande van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw bewering dat de taliban u probeerde te rekruteren dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake de pogingen tot rekrutering in uw dorp van herkomst door onder meer de taliban alsook uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban u poogde te rekruteren allerm minst overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Daarbij wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Er dient te worden vastgesteld dat dergelijke rekruteringsmechanismen niet van toepassing zijn in uw dossier. Wat betreft de clanloyaliteit en de tribale banden die meespelen bij een mogelijke rekrutering kan worden opgemerkt dat u op het moment van uw asielaanvraag verklaarde een etnische Tadzjiek te zijn. Wanneer het CGVS tijdens het gehoor ter bevestiging informeert naar uw etnische origine stelt u echter niet zeker te weten of u wel een etnische Tadzjiek bent, beweert u plots een etnische Arab te zijn, en verklaart niet te weten of de Arab wel of niet etnische Tadzjiken zijn (cgvs p.6). Verder zouden de activiteiten bij of sympathie voor de gewapende islamistische oppositie in Afghanistan van familieleden in het verleden een verklaring kunnen zijn waarom de taliban u of andere leden van uw familie zou pogen te rekruteren. Redelijkerwijs kan er immers vanuit gegaan worden dat de taliban rekruteert bij families waarvan zij kunnen vermoeden dat zij het gedachtegoed van de groepering gunstig gezind zijn. Wanneer het CGVS informeert of er iemand van uw familieleden ooit actief was bij een mujahedingroepering antwoordt u ontkennend (cgvs p.8). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de taliban overwegend door etnische Pasjtoen bemand wordt. Tijdens het gehoor bevestigt u dat de taliban voornamelijk uit Pasjtoesprekers bestaat (cgvs p.8). Wanneer het CGVS u wijst op uw etnische origine en de vaststelling dat u verklaart enkel een minimale passieve kennis van het Pasjtoe te hebben en u vraagt waarom de taliban interesse zouden hebben in een rekrut met dergelijk profiel overtuigt

uw antwoord, dat zij iedereen rekruteren (cgvs p.8), geheel niet. Uit de volgende alinea blijkt immers dat hoewel u beweert dat de taliban massaal gedwongen rekruteerde in uw dorp u hiervan slechts één voorbeeld kan geven.

Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er veel jongeren uit uw dorp met geweld door de taliban meegenomen werden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dat de taliban iedereen meeneemt (cgvs p.8). Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar de gedwongen rekruteringen in uw dorp blijkt u zich slechts één rekrutering te kunnen herinneren. Deze rekrutering zou ongeveer acht jaar geleden plaats hebben gevonden. Andere gedwongen rekruteringen in uw dorp kan u zich niet herinneren (cgvs p.8-10). Later tijdens het gehoor herhaalt u uw bewering betreffende de massale rekrutering door onder meer de taliban. U stelt dat de taliban en Daesh om middernacht de huizen afschuimen om jonge jongens in hun netten te strikken. Uw kennis betreffende deze ontvoeringen annex gedwongen rekruteringen door de taliban en Daesh overtuigt echter geenszins. Wanneer het CGVS informeert of u voorbeelden van zulke ontvoeringen kan geven geeft u het bijzonder vage antwoord dat er wel degelijk mensen ontvoerd werden in uw dorp, maar dat u hun namen niet kent. Gevraagd of u meer informatie zou kunnen verstrekken bij één van deze incidenten herhaalt u dat er veel incidenten waren, maar dat u ze zich niet kan herinneren omdat u toen nog jong was (cgvs p.11). Ook van een minderjarige vreemdeling die verklaart dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten vanwege de massale gedwongen rekrutering door gewapende groeperingen in zijn dorp en die om die reden bescherming vraagt in een derde land mag redelijkerwijs verwacht dat hij op zijn minst enige verduidelijking kan geven betreffende deze beweerde rekruteringen. De vaststelling dat u weliswaar beweert dat de taliban veel jongeren op gewelddadige wijze rekruteert in uw dorp maar dat u zich, gevraagd naar dergelijke incidenten, slechts één casus weet te herinneren die zich bovendien acht jaar geleden afspeelde maakt dat er aan uw bewering dat de taliban (gedwongen) rekruteert in uw dorp geen geloof kan worden gehecht. Aan uw bewering dat vanwege deze massale rekrutering ook iemand als u, met een weinig voor de hand liggend profiel, het slachtoffer werd van deze praktijken kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht.

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende de houding van de dorpsoudsten en de imam in uw dorp. Gevraagd naar de houding van de dorpsoudsten ten aanzien van de taliban stelt u weliswaar dat zij onmachtig zijn maar geeft u ook toe niet te weten wat hun houding was. Wanneer het CGVS informeert of uw vader hulp zocht bij de dorpsoudsten stelt u dit niet te weten (cgvs p.10). Nog minder overtuigend zijn uw verklaringen betreffende de imam in het dorp. U stelt niet te weten wat zijn houding ten aanzien van de taliban is. Wanneer het CGVS informeert waarom uw vader en u de imam raadpleegden na de ontvangst van de dreigbrieven van de taliban hoewel u eveneens stelt niet te weten wat zijn houding ten aanzien van de taliban is stelt u dat de houding van de imam tegenover de taliban jullie niet bekend was en dat jullie enkel naar de moskee gingen om te bidden en religieus onderricht te krijgen (cgvs p.10). Rekening houden met uw bewering dat u gedwongen gerekruteerd werd door de taliban en dat uit de ter beschikking zijnde informatie blijkt dat tribale banden, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen een belangrijke rol spelen bij dergelijke rekruteringen ondergraaft de vaststelling dat u geheel niet op de hoogte bent van de houding van de notabelen in uw dorp ten aanzien van de taliban in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor rekrutering.

Bijkomend kan gewezen worden op uw geheel ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw problemen met de taliban. Zo verklaart u dat uw burens in het dorp banden met de taliban hebben en u tegenover de taliban beschuldigen van spionage voor de overheid. De burens zouden deze beschuldigingen geuit hebben vanwege een bezoek van de politie aan uw ouderlijk huis dat een week voor de ontvangst van de dreigbrieven plaats had. Zij zouden de taliban op de hoogte hebben gebracht van dit bezoek van de politie (cgvs p.5). Over dit bezoek van de politie verklaart u dat dit kaderde in de moord op uw oom. U stelt dat uw vader de politie van zijn overlijden op de hoogte bracht waarna zij een bezoek aan uw ouderlijk huis brachten (cgvs p.7). Even later stelt u echter dat u negen of tien jaar oud was toen uw oom door de taliban werd vermoord (cgvs p.8). Uit deze verklaring valt af te leiden dat de moord op uw oom minstens vijf jaar voor uw vertrek zou hebben plaatsgehad. Aan uw bewering dat de politie een bezoek bracht aan uw ouderlijk huis nadat uw vader de politie op hoogte bracht van de moord op uw oom kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. Aan uw beweringen betreffende de gevolgen van dit bezoek van de politie aan uw ouderlijk huis, namelijk dat uw burens u bij de taliban beschuldigen van banden met de overheid en spionage en dat de taliban u vervolgens poogden te rekruteren, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht.

Betreffende de gedwongen rekrutering van de taliban stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u twee dreigbrieven ontving. Deze twee dreigbrieven werden op een nacht aan uw vader afgegeven. U

legt tijdens het gehoor voor het CGVS foto's neer van deze twee dreigbrieven en stelt dat de originele dreigbrieven later opgestuurd zullen worden (cgvs p.4-5). Uit de vertaling van (de foto's van) de twee dreigbrieven blijkt dat het zowel een uitnodigingsbrief als een waarschuwingsbrief betreft. Zoals de titel van de uitnodigingsbrief al aangeeft, nodigt deze brief u uit om de taliban te vervoegen en aan de jihad deel te nemen. De waarschuwingsbrief, hoewel volgens uw verklaringen op hetzelfde moment afgeleverd, stelt dat u de uitnodiging tot toetreding niet aanvaardde en veroordeelt u tot de dood. Aan uw bewering dat de taliban u poogde te rekruteren door middel van het afleveren van twee brieven op hetzelfde moment waarbij de ene brief u uitnodigde toe te treden en de andere brief u onmiddellijk ter dood veroordeelde omdat u niet op de eis geformuleerd in de eerste brief inging kan geen geloof gehecht worden. Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat de taliban, die ondertussen een niet onaanzienlijk deel van het Afghaanse grondgebied controleert, een min of meer efficiënte rekruteringsstrategie hanteert. Het onmiddellijk ter dood veroordelen van potentiële rekruten kan daar niet toe gerekend worden. Na het gehoor voor het CGVS legt uw voogd twee originele dreigbrieven neer. Uit de vertaling van deze documenten blijken deze dreigbrieven nagenoeg dezelfde inhoud te kennen als de kopies die u tijdens het gehoor neerlegde. De opmaak van deze documenten toont echter duidelijke verschillen. Zo blijkt de taliban op de gekopieerde versie van de dreigbrief de datum met correctievloeistof te hebben uitgevlakt, waar dit vak op de zogenaamde originele dreigbrieven blanco is. Verder werd de kopie van de dreigbrief rechtsboven genummerd terwijl de originele dreigbrief niet genummerd blijkt. Uw bewering dat de taliban zowel een uitnodigingsbrief als een waarschuwingsbrief op hetzelfde moment aan u bezorgden werd hierboven reeds in vraag gesteld. De vaststelling dat zij blijkbaar niet alleen de definitieve versie maar tevens de kladversie van deze dreigbrieven afgaven is echter geheel niet aannemelijk. Het doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat de door u neergelegde documenten niet authentiek maar frauduleus zijn en dat u tijdens het gehoor per ongeluk de kladversie van deze documenten neerlegde.

Verder kan gewezen worden op uw weinig aannemelijke verklaringen betreffende uw scholingsniveau. Zo stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u de dreigbrieven niet kan lezen omdat slechts tot de derde graad school liep in Afghanistan (cgvs p.5). U verklaart echter eveneens dat u een boodschap naar uw oom stuurde en even later de door u neergelegde documenten via Whatsapp ontving (cgvs p.6). De vaststelling dat u enerzijds beweert de documenten ter staving van uw asielrelaas, opgesteld in een Afghaanse landstaal, niet te kunnen lezen maar anderzijds verklaart deze documenten via de internetapplicatie Whatsapp te hebben ontvangen roept vragen op. Wanneer het CGVS u hierop wijst stelt u dat uw kamergenoten in het opvangcentrum u hielpen bij de ontvangst van de documenten (cgvs p.7). Deze bewering kan moeilijk overtuigen. Later tijdens het gehoor wijst u de tolk immers op het feit dat hij de naam van uw vader reeds vermeldde in zijn voor u omgekeerd liggend notitieblad (cgvs p.9). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat iemand die verklaart slechts beperkt gealfabetiseerd te zijn in de taal die in zijn regio gesproken wordt de taal van het land waar hij sinds korte tijd verblijft niet dusdanig onder de knie heeft dat hij een notitieblad dat niet eens voor hem ligt kan aflezen en de tolk wijst op het feit dat hij een bepaalde naam reeds heeft genoteerd. Bovenstaande elementen ondergraven op ernstige wijze uw bewering dat u slechts drie jaar school liep en voordien tewerkgesteld was als kindarbeider (verklaring dvz – vragen 11 en 12). Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw scholingsniveau.

Ten slotte dient gewezen te worden op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de wijze waarop u Afghanistan verliet. Zo stelde u op 14 december 2015 op Bureau MINTEH dat uzelf de volledige voorbereiding van uw vertrek uit Afghanistan organiseerde. U verklaarde verder dat de smokkelaar 'Tufan' genoemd werd (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.3). Op 14 juli 2016 verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat u geen details over de smokkelaar kon verstrekken. Waar nog aangenomen kan worden dat de naam van de smokkelaar uit uw geheugen verdween in de tussenliggende maanden dient echter ook gewezen te worden op uw bewering op de DVZ dat niet uzelf, maar uw oom langs moederszijde F(...) uw reis naar België organiseerde en betaalde. Bovenstaande elementen doen het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden over de wijze waarop u van Afghanistan naar België reisde.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat kopieën of scans geen waarborg bieden inzake authenticiteit

zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Inzake het door u overgemaakte identiteitsdocument (taskara) op uw naam dient te worden opgemerkt dat dit document louter uw identiteit betreft en geen betrekking heeft op uw asielrelaas. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse identiteitsdocumenten worden bevestigd na vertaling van uw taskara. Dit document, opgemaakt in het jaar 1394, werd immers afgestempeld in het jaar 1387 van de Perzische kalender.

Wat betreft de scans van de Italiaanse verblijfsdocumenten op naam van uw oom langs moederskant die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat deze documenten op naam van SHIRIN ZADA Muhammad Ayub staan terwijl u op bij het indienen van uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw oom de naam Saidi Momin draagt (verklaring dvz – vraag 21). U stelt bij aanvang van het gehoor voor het CGVS hierover dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken vergiste wat betreft de naam van uw oom. U verklaart dat de naam die op de door u neergelegde Italiaanse verblijfsdocumenten de echte naam van uw oom is (cgvs p.2). Uw verklaring voor deze vergissing, dat uw oom in Afghanistan de naam “Momin” gebruikte en dat u niet op de hoogte was van zijn echte naam “Shirinzade” (cgvs p.7), overtuigt echter niet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u op Bureau MINTEH de familienaam van uw moeder als “Saidi” weergaf (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.3) net zoals u deed voor haar broer. Het is bovendien geheel niet aannemelijk dat de werkelijke naam van uw oom u onbekend was en dat u niet wist dat zijn roepnaam niet zijn echte naam was. Voorgaande vaststelling doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat de persoon aan wie deze Italiaanse verblijfsdocumenten toebehoren geen familielid is en/of dat deze persoon en u wel degelijk verwant zijn maar één van u beiden een alias gebruikte bij het indienen van zijn asielaanvraag. Aangaande de scans van de twee talibandreigbrieven die u overmaakte en de twee originele dreigbrieven uitgaande van de taliban die uw voogd na het gehoor neerlegde ter staving van uw asielaanvraag werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad

blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij dat onvoldoende rekening is gehouden met haar kwetsbaarheid als minderjarige en laaggeschoolde asielzoeker en verwijst zij in dit verband naar artikel 17 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), artikel 22, § 2 van "de Opvangwet" en artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij stelt verder dat haar gehoor niet was afgestemd op haar niveau van ontwikkeling en maturiteit.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en voert zij verweer tegen de motieven die de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus schragen. De verzoekende partij wijst er in dit verband tevens op dat men steeds het hoger belang van het kind indachtig dient te zijn en citeert artikel 3, lid 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en artikel 22bis van de Grondwet. Zij uit verder kritiek op verweerders analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in Afghanistan. Zij is tevens van oordeel dat zij als gevolg van haar verblijf in België dermate verwesterd is dat zij het risico loopt om bij terugkeer naar haar land van herkomst niet te worden geaccepteerd door de gemeenschap.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Zoals uitdrukkelijk blijkt uit de weigeringsbeslissing van verweerster d.d. 16/05/2017, heeft zij totaal geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker tijdens het stellen van de vragen, laat staan met zijn belang.

Vooreerst legt verzoeker wel diverse documenten voor die zijn herkomst staven, wat door verweerster in haar weigeringsbeslissing werd bevestigd, waaronder de taskara van verzoeker (stuk 01).

Verzoeker maakt evenwel nog voorbehoud om eventuele vertalingen en/of bijkomende documenten te bezorgen.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. (hierna Opvangrichtlijn) voorziet nochtans in de verplichting van de lidstaten om in hun nationale wetgeving tot uitvoering van de bepalingen inzake materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg van asielzoekers, rekening te houden met de specifieke situatie van kwetsbare personen.

Deze beschikking neemt exact de termen van artikel 20 Herschikte Kwalificatierichtlijn op :

"1. De lidstaten houden in hun nationale wetgeving tot uitvoering van de bepalingen van hoofdstuk II inzake materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld" (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 12; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Deze identieke formuleringen benadrukken de complementariteit van de teksten in het bepalen van kwetsbare situaties.

De verplichting de kwetsbaarheid van de asielzoeker in overweging te nemen, zoals vastgelegd in de Europese richtlijnen, is op verschillende niveaus omgezet in het Belgische recht.

Zo maakt artikel van de Opvangwet gebruik van dezelfde niet-limitatieve lijst van kwetsbaarheidsituaties die in de Opvangrichtlijn vermeldt staan.

Deze wet implementeert ook het individueel onderzoek naar de aanwezigheid van kwetsbaarheid (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Deze screening, zoals de wet doet opmerken, is vooral belangrijk voor steunverlening aan personen wier kwetsbaarheid moeilijk te detecteren valt.

Zo stipuleert artikel 22 §2 :

"Met het oog hierop wordt tijdens het onderzoek van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang met name gepeild naar niet onmiddellijk zichtbare tekenen van een eventuele kwetsbaarheid, zoals in het geval van personen die foltering hebben ondergaan of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld werden blootgesteld" (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Recentelijk werd het concept 'kwetsbaarheid' ook in artikel 1.12°, van de Wet van 15 december 1980 ingevoerd. Daarin wordt onder kwetsbare persoon verstaan :

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan" (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Concreet wat het verhoor door het CGVS betreft, bepaalt artikel 4, §1 van het KB van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS :

"De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep."

In het verslag aan de Koning wordt daarenboven bepaald dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 14; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Verzoeker is niet alleen laaggeschoold. Het feit dat de andere bewoners van het asielcentrum verzoeker helpen bij het surfen op het internet, hetzij bij het gebruiken van bepaalde webapplicaties, doet daaraan

uiteraard geen afbreuk. Verzoeker betreft daarenboven een minderjarige die enorme trauma's heeft opgelopen.

Normaliter verwacht men desgevallend dat men dan ook een verhoor afstemt op de specifieke minderjarige, met name op zijn niveau van ontwikkeling en maturiteit.

Het voormelde was evenwel niet het geval :

□ Men vroeg naar een meer specifieke uitleg omtrent de rekruteringswijze van de taliban, waarbij verzoeker in de hoofden zou moeten kunnen kijken van talibanleden en bijgevolg zou moeten weten waarom ze bepaalde personen wel en bepaalde personen niet rekruteren ;

□ Men verzocht dat verzoeker zou proberen om traumatische herinneringen naar boven te verhalen en gedetailleerde voorbeelden zou kunnen geven van taliban-aanslagen en kidnappings ;

□ Verzoeker zou in de hoofden moeten kunnen kijken van de dorpoudsten en van de imam en zou moeten weten welke personen van hen zouden meedoen met de taliban en welke niet, en wat het persoonlijk standpunt van de imam is t.a.v. de taliban ;

□ Verzoeker zou alle elementen van zijn verhaal perfect moeten kunnen kaderen in de tijd, terwijl verzoeker op het ogenblik van de feiten nog niet eens een tiener was ;

□ Verzoeker zou moeten weten op welke wijze de dreigbrieven van de taliban werden opgesteld, zou hun oorsprong moeten kennen en zou details moeten kunnen geven mbt het authentiek karakter, terwijl verzoeker louter ter goeder trouw deze brieven heeft overgemaakt ;

□ Verzoeker zou zich niet mogen laten helpen door andere asielbewoners met het gebruik van applicaties of het internet en zou niet mogen kijken (niet lezen) naar een geschreven nota of hij zou plotseling wel geschoold zijn...;

□ ...;

Zoals overduidelijk blijkt uit de weigeringsbeslissing van verweerster, werden aan verzoeker identieke gedetailleerde vragen gesteld zoals aan een volwassen vreemdeling. Het BCHV diende reeds tot een zelfde conclusie te komen :

"In bepaalde dossiers was het BCHV enigszins verrast door het type vragen dat aan een minderjarige gesteld werden, en zag niet altijd het verschil met vragen gesteld aan volwassenen. Het BCHV stelt zich m.n. de vraag over de mate waarin de vragen aangepast zijn aan een minderjarige Afghaan wanneer gevraagd wordt naar de belangrijke figuren in zijn district, betogingen in zijn regio of naar aanslagen in zijn stad van herkomst.

Het CGVS wijst erop dat het een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel hanteert, evenals de in overwegingname van een groot aantal factoren, zoals: de leeftijd van het kind, zijn onderwijsniveau, zijn herkomst, kwetsbaarheid, vluchttraject, cultuur, maturiteit van geest, etc." (Onderhoud met mevrouw Sophie Van Balberghe, Adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen en mevrouw Anja Dewilde, coördinatrice van de cel NBMV, CGVS, 08 februari 2013 ; VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 46; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf). Verweerster heeft in haar weigeringsbeslissing onafdoende aangegeven waarom de antwoorden van verzoeker in het licht van zijn maturiteit en ongeschoold evenmin zouden volstaan. Er werd niet eens verwezen naar zijn beperkte maturiteit.

Daarenboven dient verweerster nog steeds het voordeel van de twijfel te verlenen aan verzoeker wanneer zij zijn verklaringen ongeloofwaardig acht. Verweerster onderwierp de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker aan een zelfde oordeel dat eveneens voor een volwassen vreemdeling wordt gehanteerd. Uiteraard kan dit niet de bedoeling zijn.

Hoewel de RvV dan wel mag weigeren om artikel 3 IVRK toe te passen en slechts zelden gebruik maakt van het begrip kwetsbaarheid, is er toch een belangrijke rechtspraak die verwijst naar de 'minderjarigheid' van de jongere om een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

Diverse van haar arresten verwijzen immers naar de principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen. In zijn arrest van 25 oktober 2012, herinnerde de RvV eraan:

"Ainsi, bien que la contradiction relevée par la partie défenderesse soit établie à la lecture du dossier administratif, le Conseil estime que celle-ci peut s'expliquer par son jeune âge au moment des faits ainsi que par le laps de temps qui s'est écoulé depuis ces événements. Il rappelle, à cet égard, que selon le paragraphe 217 du Guide des procédures et critères à appliquer déterminer le statut des réfugiés, dans le cas de mineurs d'âge, il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l'examen d'un « mineur [qui] n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs » (RvV, arrest n° 90.402, 26 januari 2012; CCE, arrest n° 94.315, 21 december 2012; RvV, arrest n° 73.926, 26 januari 2012).

Het oordeel van verweerster was dan ook veel te streng. Verzoeker heeft waarheidsgetrouw alle informatie meegedeeld waarover hij kon beschikken en daarenboven legt hij eveneens de nodige documenten voor.

Wat kan men dan nog meer verlangen van een minderjarige met beperkte maturiteit ?”

En

“Deze bepaling verbiedt dat iemand onderworpen wordt aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Artikel 3 EVRM betreft een absoluut recht (EHRM 7 juli 1989, Soering / Verenigd Koninkrijk, nr. 14038/88; 15 november 1996, Chahal / Verenigd Koninkrijk, nr. 22414/93; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 553).

Het voormelde betekent dat zelfs al verhindert de toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet de toekenning aan de verzoeker van een geprivilegieerd statuut in België, hetzij als vluchtelingenstatus hetzij als subsidiaire beschermingsstatus, dan nog stellen deze uitsluitingsgronden de Belgische overheid daarom niet vrij van de naleving van de internationale verplichtingen, die inzonderheid voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van het EVRM (RvV 18 mei 2009, nr. 27 479; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2008-2009, 78, <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/jaarverslag0809.pdf>).

Geen enkele vreemdeling, zelfs wanneer deze bijvoorbeeld gevaarlijk zou zijn of weerzinwekkende feiten zou hebben gepleegd, kan aldus aan een behandeling onderworpen worden strijdig met artikel 3 EVRM. Bijgevolg een vreemdeling uitgesloten op grond van voornoemde artikelen – alsook overigens een vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd op grond van uitsluitingsclausule – kan niet verwijderd worden naar een land waar het risico bestaat dat hij deze behandeling zou ondergaan (RvS 30 april 2004, nr. 130.891, Rev. dr. étr. 2004, 219, EHRM 31 januari 2012, M.S. / BELGIË, nr. 50012/08, JT 2012, 351).

Wanneer er aldus ernstige aanwijzingen bestaan dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 EVRM, dan moet de betrokken vreemdeling op grond van artikel 3 EVRM verblijf in BELGIË bekomen (RvV 13 maart 2009, Rev.dr.étr. 2009, 175; 17 december 2009, T.Vreemd. 2010, 357; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 554).

Om te beoordelen of er sprake is van schending van artikel 3 EVRM in geval van uitwijzing van een vreemdeling, dient rekening gehouden te worden met de volgende gegevens (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, T.Vreemd. 2008, 301; Rev.dr. Étr. 2008, 123; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 555-556) :

- ☐ men dient rekening te houden met alle gegevens van de zaak; er dient een grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd te worden om het bestaan van zulk risico te appreciëren ;
- ☐ het komt in beginsel aan de verzoeker toe om gegevens aan te dragen die ertoe kunnen bijdragen te bewijzen dat er een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 bestaat indien hij uitgezet wordt; in geval van twijfel is het aan de staat om deze twijfel weg te werken ;
- ☐ om het risico op onmenselijke of vernederende behandeling na te kunnen gaan, moet men de voorzienbare gevolgen van een uitwijzing van verzoeker naar het land van bestemming onderzoeken, rekening houdend met de algemene toestand aldaar ;
- ☐ om de algemene toestand in een land te kunnen inschatten hecht men ondermeer belang aan informatie in verslagen van onafhankelijke internationale organisaties actief op het gebied van mensenrechten en van overheidsinstanties ;
- ☐ ... ;

Verzoeker is een minderjarige Afghaan die geen enkele band heeft met een ander land behalve AFGHANISTAN. Waarom zou verzoeker dan in godsnaam het enige land, de enige thuis die hij ooit heeft gekend, achterlaten als zijn leven niet werd bedreigd ? Enkel het feit dat de taliban hem naar het leven stond, kan de enige reden zijn om zijn land te ontvluchten.

Verweerster tracht zijn verhaal af te doen als ongeloofwaardig door tevergeefs allerhande hypothesen te verzinnen over tegenstrijdigheden en zaken die niet correct zouden zijn.

Zo verwijst verweerster bijvoorbeeld naar het feit dat de taliban meestal jongeren met een andere etniciteit rekruteert dan de etniciteit van verzoeker, maar verweerster dient indachtig te zijn dat bij oorlog in de praktijk alles telt. Manschappen zijn manschappen. Elke etniciteit komt dan in aanmerking om te sterven voor het doel van de taliban en om een wapen vast te houden.

Verzoeker wordt tevens verweten dat hij nimmer had vertelt dat zijn oom een smokkelaar gecontacteerd had tijdens zijn verhoor bij de DVZ, doch dit is logisch. Verzoeker werd er uitdrukkelijk op gewezen om zo kort mogelijk alles te vertellen. Hij kreeg niet bepaald enige kans om zijn verhaal gedetailleerd uit de doeken te doen.

Rekening houdende met het bovenvermelde, leidt de weigeringsbeslissing d.d. 16/05/2017 van verweerster precies tot een schending van artikel 3 EVRM (stuk 01). Verweerster houdt immers onafdoende rekening met de gevaarlijke situatie in het geboorteland van verzoeker of met zijn persoonlijke situatie (stuk 01).

Vooreerst poneert verweerster dat verzoeker geen elementen naar voor brengt die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie, hetzij dat verzoeker nimmer persoonlijke problemen in AFHANISTAN gekend zou hebben (stuk 01).

Wat zijn persoonlijke problemen betreft, verwijzen we naar hetgeen bovenstaand werd uiteengezet (cf. supra). Wat de onveilige situatie betreft in de regio waar hij van afkomstig is, kan verwezen worden naar de weigeringsbeslissing van verweerster zelf waarin ze niet ontkent dat er wel degelijk in de regio van verzoeker sprake is van talibangeweld, doch dat de aanslagen niet gericht zouden zijn tegen burgers.

Het voormelde betreft uiteraard een typisch flauw excuus, en verzoeker maakt dan ook uitdrukkelijk voorbehoud om bijkomende documenten voor te leggen ter bewijs van het tegendeel.

Verweerster dient echter indachtig te zijn dat conform artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Wet van 26 juni 1953, BS 4 oktober 1953), zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967 (BS 3 mei 1969), het volstaat dat er sprake is van gegronde vrees in hoofde van de vreemdeling om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Verzoeker dient m.a.w. niet per sé daadwerkelijk blootgesteld te zijn aan gevaar. De gegronde vrees daartoe is reeds voldoende.

In die zin kan verwezen worden naar het bovenvermeld arrest van de RvV van 25/10/2002 waarin wordt gewezen op het feit dat voor minderjarigen een lager niveau van geloofwaardigheid gerechtvaardigd is (RvV, arrest n° 90.402, 26 januari 2012; CCE, arrest n° 94.315, 21 december 2012; RvV, arrest n° 73.926, 26 januari 2012).

Daarenboven dient men steeds het hoger belang van het kind indachtig te zijn. Zo stipuleert artikel 3.1 van het IVRK :

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Concreet bepaalt artikel 22bis van de Belgische Grondwet het hiernavolgende :

“Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel garanderen deze rechten van het kind.”

Wanneer men het belang van verzoeker aldus indachtig wilt zijn, dient men zich af te vragen of het terugsturen van een minderjarige naar een land als AFGHANISTAN in het algemeen wel diens veiligheid en/of belangen niet in het gedrang brengt.

De Leidende Beginselen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan stellen nochtans dat kinderen een bijzondere sociale groep vormen, die het mikpunt van diverse specifieke vervolgingen kan zijn :

“Among the most vulnerable groups in Afghanistan, children bear the brunt of the ongoing armed conflict. The Taliban and other anti-Government armed groups are reportedly responsible for the vast majority of the human rights violations against children. UNHCR considers that children with the specific profiles outlined below, including child soldiers, schoolage children, particularly girls, as well as children victims of sexual and gender-based violence, may be at risk on the ground of membership of a particular social group, religion and/or (imputed) political opinion depending on the individual circumstances of the case” (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 60-61; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Voor de goede orde wijst verzoeker erop dat eveneens conform de UNHCR Eligibility Guidelines het één en ander wordt bevestigd :

“Tot slot zijn er nog andere redenen tot vervolging, misschien niet zo direct kindspecifiek gericht, maar UNHCR schat dat afhankelijk van de omstandigheden en gezien hun kwetsbaarheid, de kinderen er het meest onder te lijden hebben. Het betreft m.n. gedwongen huwelijk, mensenhandel voor seksueel misbruik of dwangarbeid (in Afghanistan maar ook in Iran en Pakistan)” (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, op cit, 22-23 & 27).

Daarenboven verblijft verzoeker reeds bijna twee jaar in BELGIË, wat een bijkomend gevaar voor verzoeker oplevert wanneer hij wordt teruggestuurd. UNICEF wijst immers op het risico dat verwesterde jongens en meisjes niet geaccepteerd worden door hun herkomstgemeenschap in geval van terugkeer naar een land als AFGHANISTAN (UNICEF, Child Notice Afghanistan 2013, op cit, 12).

Het behoeft uiteraard geen nadere uitleg dat verzoeker gedurende al die jaren verwesterd is geworden.

Tenslotte wenst verzoeker er vooralsnog op te wijzen dat zelfs bij twijfel over de al dan niet veilige toestand in de regio van verzoeker, hetzij over het al dan niet bestaan van een persoonlijk risico in hoofde van verzoeker, dat het dan nog steeds aan verweerster is om deze twijfel ongedaan te maken (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, T.Vreemd. 2008, 301; Rev.dr. Étr. 2008, 123; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 555-556).

Verweerster faalt daartoe echter in haar bewijslast, evenals in haar aanspraken.”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij diende zij haar land van herkomst in 2015 te verlaten omdat zij er door de taliban toe gedwongen werd hen te vervoegen en zij omwille van haar weigering door hen met de dood werd bedreigd. Op basis van de door haar afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten kan evenwel geen geloof worden gehecht aan haar asielrelaas.

Vooreerst dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier betreffende de *modus operandi* van de taliban inzake rekrutering van nieuwe leden. Hieruit blijkt dat deze doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. De taliban doen beroep op de loyaliteit van individuen aan hun talibangezinde familie, stam of clan of proberen sympathie voor hun zaak te kweken door propaganda te verspreiden, onder meer via sociale netwerken, in madrassa's en in universiteiten (stuk 15, Landeninformatie, nr. 1: EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" van september 2016, p. 14-17). Van dergelijk onderliggend rekruteringsmechanisme blijkt *in casu* echter geen sprake te zijn. De verzoekende partij is een Dari-sprekende Tadzjiek, welk profiel niet aansluit bij dat van het doorsnee taliban-lid (stuk 12, verklaring DVZ, rubriek 6d; stuk 4, gehoorverslag, p. 6). De taliban blijken volgens voormelde informatie immers overwegend uit etnische Pasjoenen te bestaan. De algemene bewering dat de taliban in een oorlogscontext geen acht zouden slaan op de etniciteit van hun manschappen kan niet verklaren waarom zij uitgerekend in de verzoekende partij interesse zouden tonen. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij uit een familie of stam komt die banden heeft met de taliban of sympathie heeft voor hun gedachtegoed. Gevraagd of een van zijn familieleden ooit actief was binnen de *mujahedin*, antwoordde hij ontkennend (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Verder blijkt de verzoekende partij niet op de hoogte van de houding van de dorpsoudsten en de imam van het dorp ten aanzien van de taliban. Het is maar weinig aannemelijk dat de verzoekende partij en haar vader aan de imam zouden hebben gevraagd hen de dreigbrieven die zij van de taliban gekregen hadden voor te lezen indien zij niet wisten aan welke kant deze imam stond (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). De kritiek dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij in de hoofden van de dorpsoudsten en van de imam kan kijken, is niet dienstig. Uit de reeds aangehaalde informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban onder meer rekruteren door het sluiten van allianties met lokale gemeenschapsleiders, zoals dorps- of stamoudsten en imams, en dat binnen de Afghaanse context verwacht wordt dat de leden van een gemeenschap zich schikken naar de beslissing van hun leider (stuk 15, Landeninformatie, nr. 1: EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" van september 2016, p. 14, 22). In het licht van dit gegeven is het niet aannemelijk dat de houding van de imam of van de dorpsoudsten ten aanzien van de taliban binnen de dorpsgemeenschap niet gekend zou zijn.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat hoewel er volgens de verzoekende partij veel jonge mannen uit haar dorp door de taliban met geweld werden meegenomen, zij zich slechts één zo'n geval van gedwongen rekrutering kan herinneren. De verzoekende partij stelt dat zij zelf acht of negen jaar oud was toen een jongen uit haar dorp door de taliban werd meegenomen en later door hen werd vermoord. Gevraagd naar de namen van andere personen die werden gerekruteerd, antwoordt de verzoekende partij dat zij zich die niet meer kan herinneren omdat het om jongens uit andere dorpen ging (stuk 4, gehoorverslag, p. 8-10). Naar aanleiding van de vraag of zij zich aanslagen in haar dorp herinnert, verklaart de verzoekende partij dat de taliban of IS 's nachts naar de huizen kwamen om jonge jongens mee te nemen. Hoewel er veel dergelijke incidenten zouden hebben plaatsgevonden, is de verzoekende partij niet in staat om een voorbeeld te geven of wat meer informatie te geven over één van die incidenten. Zij zou er immers enkel via haar vader over hebben gehoord en die informatie intussen zijn vergeten (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Ook van een minderjarige vreemdeling die verklaart dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten vanwege de massale gedwongen rekrutering door gewapende groeperingen in zijn dorp en die om die reden bescherming vraagt in een derde land mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige verduidelijking kan geven betreffende deze beweerde rekruteringen. De vaststelling dat de verzoekende partij weliswaar beweert dat de taliban veel jongeren op gewelddadige wijze rekruteert in haar dorp maar dat zij zich, gevraagd naar dergelijke incidenten, slechts één casus weet te herinneren die zich bovendien acht jaar geleden afspeelde maakt dat er aan die bewering geen geloof kan worden gehecht. Aan haar bewering dat vanwege deze massale rekrutering ook iemand met haar profiel het slachtoffer werd van deze praktijken kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht.

Er dient bijkomend te worden vastgesteld dat de twee dreigbrieven die door de verzoekende partij worden neergelegd ter staving van haar relaas zowel naar vorm als naar inhoud allerm minst overtuigen. De verzoekende partij verklaarde dat ze haar land van herkomst verliet nadat de taliban haar vader op

een nacht twee brieven hadden gegeven waarin zij voor de keuze wordt gesteld hen te vervoegen of door hen te worden vermoord. Zij legt tijdens haar gehoor de fotokopieën van deze twee brieven neer en stelt dat de originelen nog volgen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Er kunnen echter duidelijke vormelijke verschillen worden vastgesteld tussen de fotokopieën en de zogenaamde originele dreigbrieven die later werden voorgelegd en waarvan tevens een fotokopie werd opgenomen in het administratief dossier (zie stuk 14, map Documenten). Op de "fotokopieën" is duidelijk zichtbaar dat met behulp van correctievloeistof tekst werd uitgewist in het linker vak in de hoofding, daar waar dit vak op de "originele" documenten blanco werd gelaten. Tevens werden de "fotokopieën" rechts bovenaan genummerd, maar de "originele" dreigbrieven niet. Ook de handgeschreven tekst op de "fotokopieën" is vormelijk duidelijk verschillend van deze op de "originelen". Uit de vertaling van de door de verzoekende partij neergelegde fotokopieën van de dreigbrieven blijkt dat het enerzijds een uitnodigingsbrief en anderzijds een waarschuwingsbrief betreft. Daar waar de verzoekende partij in de uitnodigingsbrief gevraagd wordt zich niet meer met buitenlanders in te laten en deel te nemen aan de jihad, wordt zij in de waarschuwingsbrief verweten niet op deze uitnodiging te zijn ingegaan en met de dood bedreigd. Het houdt geen steek dat de taliban tezelfdertijd zowel een brief afleveren waarin zij de verzoekende partij vragen toe te treden als een brief waarin zij haar verwijten geen gehoor te hebben gegeven aan deze eis. Het onmiddellijk ter dood veroordelen van potentiële rekruten kan bezwaarlijk een efficiënte rekruteringsstrategie worden genoemd. Voorgaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan verzoekers bewering dat de taliban hem probeerden te rekruteren door het afleveren van twee dreigbrieven.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 14 april 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het gehoorverslag kan evenmin blijken dat tijdens het gehoor geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers leeftijd en laaggeschooldheid en dat de gestelde vragen niet zouden zijn aangepast aan zijn niveau van ontwikkeling en maturiteit. Zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij correcte en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen voor het vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoekers lage scholingsgraad kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet verschonen. De verzoekende partij toont niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is om voldoende toelichting te geven met betrekking tot de kern van haar relaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat de gedane vaststellingen kunnen worden verklaard door de enorme trauma's die zij zou hebben opgelopen. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om vragen omtrent de reden van haar asielaanvraag te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar

verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De algemene conclusies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen waaruit de verzoekende partij citeert hebben geen betrekking op dit individuele dossier en zijn derhalve niet dienstig. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat zij door haar verblijf in België sinds eind 2015 zodanig verwesterd is dat zij door haar herkomstgemeenschap niet meer zal worden geaccepteerd. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, volstaan in dezen niet.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet voldaan en kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel.

Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 17 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit hetgeen voorafgaat alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij betreffen, in het bijzonder met haar minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de

rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS